

Toon luisterde aandachtig.

— Ge hebt wel gehandeld, zei hij minzaam. Maar nu moet ik u eens wat vragen.

— Al wat ge wilt.

— Woont de baron alleen of heeft hij nog familie?

— Zijn vrouw is dood, maar hij bezit nog een dochter, de schone Aleida.

— Is ze waarlijk schoon? vroeg de jongeling met warme belangstelling.

— Zeer schoon en bovendien goed en vriendelijk. Ze is juist het tegendeel van haar vader.

— Is die dan zo moeilijk?

— De lastigste brombeer, die ge van uw leven gekend hebt, is voorzeker nog beter dan hij. Ge kunt er u geen gedacht van maken, hoe hij raast en tiert en vloekt, vooral wanneer de rheumatiek hem plaagt.

— En is Aleida nog niet verloofd?

— Ik heb horen vertellen, dat haar hand beloofd werd aan een edelknaap, waarvan men echter nooit nieuws ontving. Ik weet het natuurlijk niet zeker, want men vertelt zoveel. Doch wat ik wel weet is, dat de schone jonkvrouw treurt en weent, omdat haar gederige vader zijn dochter wil verkopen aan een oud, lelijk dwergje, een zekere Baru, die te afzichtelijk is om dood gedaan te worden.

— Wat zegt ge? riep Toon, Dick bij de arm grijpende.

— Verschiet ge daar zo van? Nu, wij ook verschrokken, toen we dat nieuws hoorden.

— En wie vertelde het u? De baron?

— Ja, dat kunt ge denken! Die slaat liever zijn kruk op onze kop aan stukken, dan een praatje met ons te voeren. Maar wie niet blind was, zag dat, zonder dat iemand het zei, en, bovendien, we moesten de feestzaal reeds in orde maken.

— Maar dat is onmogelijk, dat is schandelijk! kreet Toon.

— 't Is voordelig voor de baron en om geld zou hij zijn ziel aan de duivel verkopen.

— Wanneer moet die bruiloft gevierd worden?

— Binnen een week of drie, denk ik.

— 't Zal niet gebeuren.

— Wie zou het verhinderen?

— Ik!

— Gij? Wat in de wereld kan u bewegen daar tussen te komen?

— 't Geluk dier maagd!

— Zijt ge dan zulk een ridder, waarvan Wouter, mijn kameeraad, altijd sprak, een ridder die rondreist, om de ongelukkigen en de verdrukten te helpen, om de vrouwen te beschermen?

— Ja, dat ben ik!

— Welnu, dan is er daar voor u een goed werk te doen.

— Wilt ge me helpen?
— Van ganser harte, maar...
— Geen maren. Ge kunt me grote diensten bewijzen, door uw kennis van het slot.

— Dat is zo.

— Ik zal u in mijn dienst nemen. Ge krijgt overvloedig voedsel en een goed loon; stemt ge toe?

— Hier is mijn hand. Waarlijk, ik ben een gelukskind. De eerste de beste, aan wie ik de weg vraag, wordt mijn meester.

— Kom, laten we eerst naar Brussel gaan, maar vlug. Ik moet voor een dringende zaak in de stad zijn. Onderweg zult ge me alles vertellen, wat ge weet van jonkvrouw Aleida, de baron en die oude trouwlustige dwerg, die we echter een andere bruiloft zullen bezorgen.

De jonge lieden stapten haastig voort.

VEERTIENDE HOOFDSTUK.

DE AANVAL VAN JAN DE LICHTÉ.

Pachter Smit bewoonde een grote hoeve onder Strijpen en leefde er gelukkig met zijn vrouw en dochter.

De tweede avond na de vergadering bij Janneken zat de familie, benevens de knecht, in het woonvertrek rond de wijde haard.

De laatste was thuis gekomen met het verhaal van de dood ener Egyptische vrouw, die zonder de kerk begraven was, wat op de eenvoudige landlieden een diepe indruk moest maken.

— Sterven zonder godsdienst, dat moet vreselijk zijn, zei de boerin.

— Ja, maar 't schijnt dat de pastoor ze berecht heeft, hernam Karel de knecht. Doch de familie heeft zich verzet tegen de begrafenis in de gewijde aarde.

— Ja, die Egyptenaars hebben allerlei vreemde gewoonten. Ons geloof is 't hunne niet en dus is 't gemakkelijk te verstaan, dat ze ook andere gebruiken bezitten, sprak de baas.

— Ik zie die kerels en hun wijven liever gaan dan komen. 'k Ben er schuw van, zo liet de vrouw zich weer horen.

— En hoe komen die gasten hier? vroeg Melia, de dochter.

— O, zij zijn niet alleen hier, maar overal, vertelde Smit. Ik heb horen vertellen, dat hun eigen land zo arm is en dat volk daarom liever in de vreemde verblijft. Er zijn ook wel brave mensen onder, die eerlijk aan de kost willen geraken en treffelijk leven.

— Maar nog meer dieven toch! verzekerde Bella, zijn echtgenote. Weet ge 't nog, deze zomer, dat er twee kwamen bedelen in de

Deze morgen heb ik Livina gezien. (Blz. 94)

noen. En 's avonds vermisten we vijf kiekens en een jonge haan.
— Er zijn zelfs tovenaars onder, zei Karel. Mijn moeder heeft me verteld, dat zulk een Egyptenaar, die haar parochie bewoonde, het vee kon genezen door een vreemde spreuk.

— Maar dat kan de oude Siska ook, riep Melia uit.

— Ja, maar, Siska beleest de dieren, dat is een verschil, merkte haar moeder op. Siska is zeer godvruchtig.

— Behalve dat Siska ook dikwijls vele koeien beleest, die toch sterven, zei de boer lachend. En dan verontschuldigt ze zich door te prevelen: 't Was Gods wille, dat het beest stierf en wij kunnen daaraan niets veranderen. Voor mij bestaat er geen onderscheid tussen Siska en een Egyptisch tovenaar. Beiden verrichten hun kunst om geld te winnen!

— Hoe durft ge dat zeggen! zo berispte de vrouw haar man. Siska gelijk stellen met een Egyptische, die niets kent van God noch Zijn gebod! Siska die de gebeden voor de stervenden opzegt, als de pastoor te lang weg is. Siska die rapper bidden kan dan de beste priester. Siska, die altijd leest...

— Ja, zo erg, dat haar lippen gedurig trillen, voorzeker ook nog als ze slaapt, viel de baas lachend in.

— Maar, Victor!

— Ja, ja, vervolgde de pachter, Siska kan twee dingen bijzonder goed: lezen en kwaadspreken, als ze 't een niet doet, verricht ze 't ander. Let er maar op!

— Ge hebt een pik op haar.

— Rechthout gesproken, ik kan dat wijf niet goed verdragen, ze heeft een te lange tong. Van ieder weet ze wat te zeggen, alleen zij zelve is deugdzaam en braaf. De pastoor moet er ook niet veel van hebben en de brave man heeft wel gelijk!

Op dit oogenblik werd er aan de deur getikt.

— Doe eens open, zei de boerin tot Karel.

— Nog bezoek, zo laat! sprak de baas verwonderd. Vraag eerst wie er is.

Een oogenblik later trad Janneken, de liedjeszanger, binnen.

— Goede avond, sprak hij flemend. Is 't nog niet te laat, om een oogenblikje in de kamer te blijven, baas en bazin Smit?

— Wel neen, zei de laatste vriendelijk, wees welkom, pak een stoel en zit neer. En zing straks een liedje, want de avonden duren al lang.

— Ik denk er ook zo over, hernam de bezoeker. De kermissen zijn gedaan en ik moet toch leven. 't Is nu 't seizoen, om zo eens op de hoeven de ronde te doen. De boeren horen gewoonlijk gaarne een stukje.

— En de boerinnen niet minder, zei Bella lachend. Laat ons maar niet te lang wachten. Doch hebt ge al gegeten?

— Neen, bazin.

— Allo, scherp dan eerst uw maag, anders lukt de zang niet.
Melia, zet eens wat pap en aardappelen op tafel.

Het meisje gehoorzaamde onmiddellijk.

— Ge zijt wel goed, vrouw, sprak Janneken met een vriendelijk lachje. 't Is tegenwoordig maar een slechte tijd voor zulke arme duivels als ik.

— Och, ge wordt nogal gaarne gezien en ge moogt een beetje overal komen, merkte Smit op.

— Ik mag, God dank, niet klagen.

— Kom, tast toe, nodigde Bella, doe maar, alsof ge thuis waart! Wij, boeren, gebruiken geen complimenten en de liedjeszangers zeker ook niet.

— Dat kunt ge denken! Complimenten zouden ons in 't geheel niet passen, wij, die al blijde zijn, als we iedere dag de buik mogen vullen.

— Kom, Karel, sprak de baas, wij gaan eens in de stal zien, of alles in orde is. En daarna zijn wij gereed om te luisteren.

— Ik zal trachten u te voldoen, zei het manneke bescheiden.

— Ge kunt deze nacht wel in de schuur slapen, hernam Smit; ik zal een hoop hooi gereed leggen en enige warme paardedekens, zodat ge geen koude zult lijden.

— Duizendmaal bedankt voor uw grote vriendelijkheid, baas.

Een kwartier later zaten allen op hun gemak om naar de zanger te luisteren.

Deze nam zijn viool en zei:

— Ik zal mijn nieuwste lied zingen. Hij begon, begeleidend op zijn speeltuig:

In onze streek is iets geschied
Da'k u vertel nu in mijn lied
Och mensen hoort en peinst toch wel
Dat moordenaars varen naar de hel.

Op ene avond, 't was nog vroeg,
Zat op een hof, nabij genoeg
Om te gaan zien da'k waarheid spreek,
Een boer zeer wel bekend in deze streek.

Zijn vrouw en knecht ook waren daar,
Zo zaten ze in vrêe te gaar,
Toen met zijn vriend een man daar kwam,
En vroeg om ene boterham.

Maar eenmaal binnen, o wat schrik!
Greep d'een de knecht al bij zijn rik.
En d'ander sloeg de boer ten grond
Besprong hem als een dolle hond.

Reeds lag de knecht daar dood ter neer
Zijn moordenaar ging dan fel te keer,
Om d'arme vrouwe stil te houden,
Zodat ze niet meer schreeuwen zoude.

De pachter nu moet mee naar boven,
De schelm gaat al zijn kronen roven
Terwijl zijn makker wreed en stout,
Beneden blijft en wachte houdt.

De boer verloor thans al zijn geld.
De schurken liepen met geweld
De deur uit en ver in 't woud,
Waar zij verdeelden al het goud.

Ja, mensen lief, 't is wreed nietwaar?
Men steelt en rooft en moordt zo maar.
De schelmen dringen met gedruis
In hof en stal, kasteel en huis.

Maar eenmaal vrienden, is 't gedaan,
Met al de schurken die dan gaan
Naar 't kot en rechtbank en de strop,
Men hangt ze al te samen op.

Dan is 't weer vrêe in 't vaderland,
Dan dansen wij weer hand aan hand.
En zijn verheugd en fier en blij,
Omdat wij weder leven vrij.

Janneken hield op; zijn liedje was uit. De hoorders hadden aandachtig geluisterd en het blijkbaar zeer schoon gevonden.

— Dat is over de aanslag bij Volders, niet waar? vroeg Smit.

— Ja, ze hebben daar een lelijke trek gespeeld, hernam de zanger. Louis, God hebbe zijn ziel, is niet meer in ons midden. Zo jong nog en dan reeds dood!

— En zo sterven! zei Melia met schrik.

— Ja, meiske, denk eens dat het uw Frans ware! sprak Janneken.

— Ach, zwijg toch! riep de maagd haastig. Ik zou zo'n schrikkelijk ongeluk niet overleven.

Frans was de verloofde van de dochter des huizes.

— 't Was zeker ook een daad van Jan De Lichte? vroeg de bazin.

— Natuurlijk! We zullen veel horen van die schelm. En ik vrees, dat het nog al een tijdje zal duren, voor 't gerecht hem in handen heeft.

— En waarom?

— Wel, hij werkt niet alleen.

— Ge wilt zeggen, dat hij sterk is door zijn bende?

— Ja, dat ook, maar nog anders, hernam de zanger geheimzinnig.

— Maar, spreek vrij uit, hernam de pachter ongeduldig.

— Wel, om te zeggen wat ik denk, die Jan De Lichte werkt met toverij.

— Met toverij? klonk het verrast.

— Ja, hij schijnt zijn ziel aan de duivel verkocht te hebben. En dus heeft hij veel macht, tot zijn jaren voorbij zijn en Lucifer hem halen komt. Daarom vrees ik, dat wij nogal lang last zullen hebben van hem.

— Maar zou er daar niets aan te doen zijn? vroeg Bella. Zo de geestelijken samen deden en met de godsdienst die boze macht vernietigden!

— Och, bazinne, sprak de zanger, ontwijkend, wij horen schrikkelijke dingen. Jan De Lichte werd geboren te Boechout, niet waar? Zijn ouders woonden in een pachthoeve, waar de schimmen van twee Franse officieren, die daar vermoord waren, kwamen spoken. En toch is die familie De Lichte daar altijd blijven wonen, zonder last der geesten te hebben. Hoe is dat mogelijk? Die gasten deden mee met de spoken, ze waren hun vrienden. Is dat door goede of boze macht?

De familie zweeg.

— Verleden week, vervolgde de zanger, wandelde ik een eindje mee met een oude vrouw, die vroeger vriendin was van moeder zaliger. Ik ontmoette haar nu op de baan en ze herkende me.

— Zo, Jan, zei ze, ge zijt nog niet benauwd om de streek af te reizen, zoals ik zie.

— Wel neen, antwoordde ik, 't is mijn ambacht.

— Och, hernam ze, de rovers zullen u ook niet aanranden. Maar men kan tegenwoordig aardig gezelschap tegenkomen, zoals mijn geboor Joos de mandenmaker.

— Wat was dat dan? vroeg ik.

— Wel, Joos liep tegen valavond op de baan van Zottegem. Hij had al zijn waar verkocht en trok welgemoed huiswaarts. Op eens hoort hij een stem: «Goede avond!» Hij ziet verwonderd achter zich, maar niemand volgt hem. Nergens kon hij een levend wezen bespeuren en toch klinkt het voor de tweede maal: «Goede avond!» Joos werd bang en zette 't op een lopen. «Ge moet zo rap niet gaan, hoorde hij nu, want ik ben vlugger dan gij. Waarom geeft ge me geen wedergroet?»

«Maar ik zie niemand», kreet Joos in doodsangst.

«Toch ben ik bij u», antwoordde de ander. «Ik ga naar mijn

goede vriend Jan en heb gaarne gezelschap, dat verkort de weg», hernam de onzichtbare.

Joos dacht, dat hij sterven zou van schrik.

Ten einde raad maakte hij wel vijf keren het teken des kruises, riep zijn patroon en vele heiligen ter hulp. De geheimzinnige spreker slaakte een woeste gil. Joos vernam een vreselijk lawijt en rook een zwavellucht, maar zag niets: zijn vreemde gezelschap was echter verdwenen.

Zie, ging Janneken voort, dat vertelde mij de vrouw. En wat denkt ge daarvan? Die onzichtbare gast moet Satan geweest zijn, want waarom ging hij op de vlucht voor het kruis en de namen der heiligen? Hij wilde zijn vriend Jan bezoeken. Zou die kameraad niet Jan De Lichte geweest zijn? Wat denkt ge?

De zanger zag zijn hoorders aan.

— 't Is wreed, zei Melia.

— Schrikkelijk! riep Bella uit.

De boer scheen echter wat ongelovig.

Janneken bemerkte het wel en hernam:

— Ja, baas, men vertelt vele van die rare histories. Hebt ge 't gebeurde vernomen in 't kasteel van baron de Creil?

— Ja, sprak Smit, maar zou die sluwe rover zich niet als een spook gekleed hebben?

— En over de gracht zweven, langs de muur klimmen, zonder dat de waker er iets van ziet, antwoordde de liedjeszanger. Zie baas, ik reis veel langs de baan en spreek met iedereen, maar elk gelooft, dat de roverkapitein met de duivel een verbond heeft gesloten. Men ziet hem ook veel bij Hille, de toverheks. Hij en dat wijf dienen dezelfde meester, de hellevorst, waarvoor God ons beware!

Allen kruisten zich.

— En voor zo een is 't moeilijk te waken, sprak Karel.

— Ik zal iedere avond wijwater sprenkelen in ons huis, verzekerde de boerin. Godsdienstige middelen helpen 't best tegen toverij.

— Men zou waarlijk bang worden geld in huis te houden, zei de pachter.

— Ge moet het naar de notaris brengen, ried Janneken. In de stad wagen de schelmen zich niet.

— Ik ben wel niet rijk, maar wat ik heb, breng ik naar Aaist, verzekerde de boer. Maar kom, laten wij ons niet door allerlei tries-tige vertellingen verontrusten. Kom, vriendschap, zing enige vrolijke liedjes.

— Van Pierlala?

— Ja, riepen allen. Zing 't lied van Pierlala. We doen mee.

Pierlala werd nog door andere stukjes gevolgd.

— Ik heb nog een schoon wijsje afgeluisterd in de stad, zei de zanger. Hoor maar! 't Is van Tjanne.

En weer zette hij in:

Ach Tjanne, zeide hij, Tjanne,
Waarom en zingde gij niet?
— En wat zouder ik gaan zingen
Binst drij dagen bender ik niet.

Tjanne was schaars in de aarde
Jan trouwde met een ander lief
En zij gaf de kinderen slagen,
En zij zeid': Waarom zoekt gij niet.

— Ge moet weten, onderbrak Janneken, dat Tjanne drie kinderen had, drie arme schapen, welke nu overgeleverd waren aan de boze stiefmoeder.

Na deze korte uitlegging vervolgde hij:

's Morgens ten negen uren,
Zag men de drij kindjes gaan
Naar het graf van hulder moeder,
En zij bleven daar stille staan.

Zij lazen en zij baden
Zij vielen op hulder knieën.
Op 't gebed dat zij daar lazen
Het graf sprong open in drieën.

Zij nam het middelste zoontje
En zij lei 't op hare schoot.
En zij nam het jongste zoontje
En zij lei 't aan haar borst bloot.

En ze gaf 't nog eerst te zuigen,
Gelijk al de moeders kuis,
— Ach, kinders, zeide zij, kinders,
Wat doet uwe vader al t'huis.

— Ach, moeder, zeiden zij, moeder
Mijn honger is wel te groot
Staat op en gaat gij mede,
Wij zullen t' saam vragen om brood.

— Ach, kinders, zeide zij, kinders,
'k En kan voorwaar niet opstaan,
En mijn lichaam ligt onder d'aarde
En de geest doet mij hier staan.

— Wel, hoe vindt ge dat? vroeg de zanger zegevierend rondziende.

— Schoon! klonk het in koor.

— Ja, zo gaat het, als een stiefmoeder de plaats van de ware moeder inneemt, zei de boerin. Ach, zulke kinderkens zijn wel zeer te beklagen. Ik heb de tranen in de ogen, zuiver van aandoening. Janneken, de mensen zullen dat lied gaarne horen.

— Nietwaar? Ja, ik weet altijd goed te kiezen.

— En nu tot slot nog een vrolijk deuntje, viel de baas in, anders valt mijn vrouw wenend in slaap.

— Ehwel, de twaalf glazen!

'k Neem uit het glazeken een,
Een is geen,
Laat me drinken uit
Mijn glazeken alleen.

'k Neem uit het glazeken twee,
Twee om een,
Een is geen.

En zo ging het voort tot twaalf en daarna:

'k Neem uit het glazeken twelf,
Twelf, ik moet het zwelgen.
Elf, 'k drink het zelf.
Tien, 't is om te zien.

Negen doet me beven,
Acht geeft me macht,
Zeven is mijn leven,
Zes 'k doen mijn best.

Vijf doet me blijven,
Vier is mijn manier,
Drie om twee,
Twee om een,

Een is geen.
Laat me drinken uit
Mijn glazeken alleen.

De huisgenoten zongen dit liedje mee.

Zo verliep de tijd.

— We gaan slapen, zei Smit eindelijk. 't Is laat geworden. Ge moet nog dikwijls komen deze winter; de avonden zijn 's winters zo lang.

— Ge zijt wel goed, baas.

— We zullen ons avondgebed lezen, sprak de boerin.
Allen, ook de zanger, knielden op hun stoel, nadat Bella een kaars ontstoken had voor het heiligenbeeld op de kast.
Melia las voor, de anderen spraken haar na.
Toen 't gebed geëindigd was, zei Smit tot Janneken:
— Ge zult 't wel vinden in de schuur, nietwaar?
— Ja, baas. Van harte bedankt. Slaapt allen wel.
Spoedig scheen alles in rust op de hoeve.

* * *

't Werd middernacht.
Enige mannen slopen rond het hof.
— Ieder kent zijn werk, fluisterde Jan De Lichte, want de beruchte roverhoofdman was hier met zijn afdeling, om de aanslag, waarvan hij gesproken had.
— Floren, vezelde hij voort, ga naar de schuur.
De aangewezen bandiet sloop heen. Bij de schuur gekomen, klopte hij stil op de deur, die seffens geopend werd.
— Zijt ge daar? fluisterde Janneken de Zanger.
— Ja; de kapitein wacht u. Kom mee!
Beiden keerden naar de haag terug.
— Alles in orde? vroeg De Lichte.
— Ja. Hij heeft zijn geld nog in huis. Er is geen vreemd volk, niemand dan de baas, de bazin, de dochter en de knecht zijn op 't hof.
— Te beter; we gaan beginnen. Mon en Miel houden de wacht.
Vooruit, mannen! Hoe is de deur gesloten, Janneken?
— Met twee grendels. Ik zal u wijzen op welke hoogte ze zitten.
De troep stapte snel maar stil naar de deur. De maan was nog niet op, zodat de duisternis de schelmen dienst bewees.
— Op deze hoogte zijn de grendels, hernam de zanger, de plaatsen aanduidende.
— Goed. De boor! beval de kapitein.
Een der bende trad met het bedoelde werktuig naar voren.
— Rap! gebod De Lichte. En stil! Gust, Jack en Bart, luistert aan de vensters!
De minuten duurden de schurken lang.
Eindelijk waren de gaten groot genoeg, om er een hand door te steken.
De kapitein schoof zelf de grendels weg. 't IJzer piepte.
— We zullen wat wachten, fluisterde de baas. Geef mij de strooi-en man.
Men reikte hem een stropop over.
Na enige ogenblikken getoefd te hebben, opende hij stillekens de deur en duwde de strooi-en vent naar binnen.
De sluwe rover had dit middel uitgedacht, om te weten of er binnen iemand op wacht stond. Dan zou de pop onthaald worden op

slagen, duwen of op pistoolschoten. Onderwijl konden de dieven wegluchten.

Nu bleef de stropop onaangeroerd. Er was dus geen onraad.

— Naar binnen! gebod De Lichte; Gust en Bart blijven aan de deur. Janneken, waar slaapt de knecht?

— Op zolder.

— Frans en Jules nemen de knecht voor rekening; Rik en Joseph leveren mij het meisje; ik en Lode zullen de boer en zijn wijf onder handen nemen. Alles wel verstaan? En ieder opgepast!

Op hun tenen slopen de bandieten naar binnen.

— De lantaarns aansteken! beval De Lichte.

Een uit de hoop rakelde 't vuur in de haard op en ontstak licht. De boer en zijn vrouw sliepen vast, toen De Lichte en Lode voor hun bed stonden.

— Ik zal hem wakker maken, fluisterde de eerste.

Hij trok zijn mes en legde 't koude lemmer op het voorhoofd van de pachter.

Deze schrok uit de slaap en bij het zien van de twee gestalten, slaakte hij een luide gil, die gevolgd werd door 't geschreeuw der boerin, die ook ontwaakt was.

— Kalm, zei de kapitein. Ge moet braaf zijn, of 't is gedaan met u!

— Deernis, deernis! kermde de bazin.

— Zwijg rap! gebod de hoofdman, met zijn mes dreigend.

— Om de liefde Gods, dood ons niet!

— Spaar ons!

Zo kreet het tweetal.

— Houdt op met uw litanie! riep De Lichte. Allo, dat duurt veel te lang, vervolgde hij ongeduldig.

Hij schudde de pachter woest door elkaar, gaf hem enige ferme slagen op zijn hoofd en sprak met een vloek:

— Daar! En als ge nu niet zwijgt, snij ik de tong uit uw mond. Steek uw handen uit, dat ik ze kan binden.

De boer deed alles, wat de schurk vroeg. Weldra lag hij, evenals zijn echtgenote, weerloos te bed.

— Houd de wacht! zei de aanvoerder tot Lode, ik zal naar de anderen gaan.

Op zolder hoorde men een geweldige worsteling. 't Moest zijn, dat de knecht zich dapper verdedigde. De hoofdman snelde naar boven. Karel zwaaide met een stoel om zich heen. Frans lag reeds met gapende wonde op de vloer. De andere rover stond besluiteloos.

— Nader mij niet! riep de knecht.

De Lichte verscheen en vloekend kreet hij:

— Wat, is hij nog niet gebonden? Met twee tegen een!

Hij zag zijn man bebloed ten gronde liggen. Bij dit zicht geraakte hij in dolle woede.

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTEN.

Nr 9

EERSTE JAARGANG

1 DECEMBER 1948

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

« Dezen morgen heb ik Livina gezien. » (Blz. 58.)

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIH Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489